

Carpații

Director: Aron Cotrus

REVISTA CULTURALA

Redactori: Traian Popescu și N. S. Govora

Intreaga construcție a lui Alexandru cel Bun era amenințată să se prăbusească, datorită luptei pentru domnie a succesorilor. Apariția lui Ștefan, fiul lui Bogdan, era impusă de însăși necesitatea de a păstra și desăvârși opera celui care așezase Moldova pe o solidă temelie. Mitropolitul Theodorist a sprijinit acțiunea fiului de domn care venea să-și preia moștenirea, ajutat de năpraznicul domn al Valahiei, Vlad Tepeș. La Doljești (ținutul Romanului), Ștefan a învins pe Petru Aron, care a luat drumul prăbiei, căutând adăpost în Polonia. Tăra întreagă, în frunte cu mitropolitul Theodorist, pe câmpul Dreptății, a recunoscut ca Domn al Moldovei pe Ștefan, în ziua de 12 Aprilie 1457.

Tineretă nu exclude o înțelegere exactă a unei domnești chemări și fără să piardă vremea, Ștefan a început să așeze noua rânduală. Trăise la curtea lui Vlad Dracul și mintea lui așeză observase organizarea principatului valah și reținuse tot ce-i putea fi de folos în domnia pe care o începea. Prima lui grijă a fost să-și facă sigure cadre militare și administrative; în marea lor majoritate, oamenii cu care se va ajuta, pentru a da Moldovei ce i se cuvenea, erau recrutați din rândurile descendenților Maramureșenilor întemeietori ai principatului. Fortărețele au fost întărite formând un brau de piatră în jurul Moldovei. Primii cinci ani ai domniei au fost consacrați consolidării; după o consolidare internă, Ștefan a întreprins o acțiune împotriva lui Vlad Drăculea-Tepeș, care îl sprijinise să-și recapete moștenirea Bogdanilor. Victoria obținută prin cucerirea Chiiliei, nu a acoperit gresala politică săvârșită, așezarea de ale cărui consecințe se va resimți în tot cursul timpului domniei. Valahia era la avânt-garda creștinătății și domnul țării unea un curaj fără pereche cu o energie înspăimântătoare. Atacurile lui Vlad Tepeș erau așa de fulgerătoare, că panica pusese stăpânire pe Turci. Cronica anonimă care a scris cronică "La progenie dela casa de Octomani", dă unele aspecte ale spaimii de care erau cuprinși Turcii: "În această epocă mă găseam la Constantinopol; acest oraș Pera era fără Turci, care fugiseră pe celălalt mal, în Anatolia. Dacă ar fi fost acolo zece galere de-ale noastre-cronica era Venetian-am fi recăstigat Pera și Constantinopolul imediat. Ori Dumnezeu nu a îngăduit pentru păcatele noastre, ca creștinii să aibă atâta glorie". Vlad Tepeș năvălea peste Dunăre, întretinând groaza pe care o produsese în rândurile Turcilor. Domnul valah cerea ajutor de la Matias, regele Ungariei, ca să învingă semiluna; "dacă noi nu vom isbuti și această țară care este a noastră va pieri, Majestatea Voastră nu va trage nici un profit, nici un ajutor, și va fi o mare pagubă pentru toți creștinii". Matias făgăduia lui Petru Tommasi, ambasadorul Venetiei, ajutor Valahiei, dar avea grijă să uite. Câțiva ani mai târziu, același strigăt îl va da și Ștefan al Moldovei, ca să primească și el numai vorbe.

Atacul dat de Ștefan pentru a cuceri Chiilia, a servit indirect pe Turci, care vroiau să scape de neastâmpăratul domn al Valahiei. Aceasta era și opinia contemporanilor. Genevezi a căror interes erau direct amenințate de expansiunea otomană, comentează astfel atacul lui Ștefan: "Am aflat că voevodul Ștefan, prinț al Moldovei sau al micii Valahii, luptă contra voevodului Vlad, care duce cu succes războiul contra Turcilor. Cearta dintre cei doi nu numai că ajută pe sultan, dar ceiace este și mai periculos, prin ea Turcii obțin într-un fel intrarea în aceste două Valahii, care va fi un mare pericol și pentru noi și pentru țările vecine". Timp de opt zile vasele turcești au atacat Chiilia asediată de Ștefan. Chiilia căzută, Turcii devastează Valahia. Matias ajutor nu i-a dat, iar când părăsit de boieri, Vlad a căutat refugiu și sprijin la regele Ungariei, acesta i-a oferit zidurile închisorii.

În atacul Chiiliei, Ștefan a fost rănit la un picior și toată viața rana nu i s'a închis. Simbolică rană; căderea lui Vlad Drăculea a făcut din Valahia un vecin la dispoziția Turcilor. Nesigură Polonia, nesigură Ungaria, obligat să facă față necontenit la Nistru atacurilor Tatarilor, Ștefan obținuse o victorie cu prețul pierderii unui aliat de valoare lui Vlad Tepeș, în locul căruia se vor succeda pe tronul Valahiei

LA MULTI ANII COLIND MIC

Ca o taină mare
steaua sus răsare.
Peste munții sui,
peste Semenii,
peste neam voinic
și setos de pace.
—Doamne, ce n'as face
să pot să vestesc,
să pot să vorbesc
inimii ce-asteaptă
țării care-asteaptă
semnul mântuirii
și al izbăvirii
și să-i spui, să-i spui
că nu-i nimeni, nu-i,
cari să poată stânge
dorul scris în sânge;
foamea de dreptate
și de libertate...

Peste munții sui,
gândul azi mi-l sui,
la frăținii care
mor fără luminare,
înceștați în luptă
cu ciurma cea slută
intrată în casă
pe nepusă masă
ca să-i strâng la piept
și cu ei să-ștept
ziua izbăvirii
și a mântuirii...

Sus, steaua răsare
ca o taină mare.

N. NOVAC

ȘTEFAN DOMNUL MOLDOVEI

(1504 - 1954)

În tot timpul lungii lui domnii, o serie de domnitori supuși voinței sultanilor. Și toată domnia lui Ștefan va fi o neîncetată luptă pentru a asigura integritatea și libertatea Moldovei. Nici unui dintre vecini nu-i convenea prezența pe tronul Moldovei a unui domnitor puternic, al cărui curaj îi egala mândria. Matias regele Ungariei a voit să readucă pe tron pe Petru Aron și prin pasul Oituz trecu, la sfârșitul toamnei anului 1487, în Moldova. Nu-l putea ataca din momentul în care regele Ungariei coborise în valea Siretului-forțele cu care năvălise în Moldova îi erau superioare-deoarece tactica lui Ștefan îi interzicea să atace înainte de a fi epuizat adversarul prin hărțuiri necontenite. Era tactica pe care o învățase de la Vlad Tepeș, de a da libertate inamicului să înainteze fără să-l lase nici un moment liniștit și lovitura hotărâtoare s'o dea noaptea, printr-un atac fulgerător. Atacul s'a produs la Baia, într-o noapte de Decembrie, la lumina făclilor. Luați prin surprindere, buimăciți, loviți din toate părțile, Ungurii nu aveau decât un singur gând: să scape din acest infern. Târgul Baia era în flă-

cări și din noapte, printre casele care ardeau, Moldovenii atacau cu o violență înspăimântătoare, de păreau că ies demonii din flăcările care mistuiau târgul. Orgoliosul Matias, rănit în spate de săgețile Moldovenilor, a fost dus pe o brancardă de nobili care isbutiseră să scape din cumplitul măcel. Dar abia aplicase o lecție regelui Ungariei, că Tătarii îi obligau să facă față bandelor numeroase, conduse de Eminek, fiul khanului Mamai. La Lipnic, în Basarabia, Tătarii sunt sfărâmați iar Eminek cade prizonier și este închis la Cetatea Albă. Pentru a face față la Nistru, unde neastâmpărul Tatarilor nu da pace ținutului dintre Prut și Nistru, Ștefan construiește cetatea Orheiului. Sultanul Soliman nu putea să rămână indiferent față de creșterea puterii militare a Moldovei. Ștefan a căutat să obțină ajutoare din partea Occidentului, spre a face față atacurilor Turcilor, dar ca și Vlad Tepeș, nu a primit decât făgăduieli. Marea armată turcească a înaintat până în inima Moldovei, unde o aștepta Ștefan. Erau în preajma domnului țării toți boierii și în număr mare țărani, de a căror libertate nu se

atingese nimeni. "Erau acolo, firește, toți boierii, foarte mulți tineri alături de supraviețuitorii epocii lui Alexandru cel Bun și unul dintre ei, punându-se în genunchi ar fi spus prințului în clipa în care strigătele nesfârșite ale Turcilor făceau să răsună valea: "Doamne, nu te turbura, noi vom rămâne astăzi plini de curaj alături de tine și Dumnezeu ne va ajuta". (N. Iorga: Istoria Românilor, vol. IV.)

Bătălia de la Podul Înalt (Ianuarie 1475), a însemnat mormântul falnicei armate turcești, trimisă să sfărâme puterea mândrului domn al Moldovei. Sub căciuli, soldații lui Ștefan își puseseră funduri de lemn de tei și săbile încovoiate ale Turcilor loveau zadarnic capetele Moldovenilor, încercând după obiceiul lor, să le despică. Impotmoliti, imobilizați, Turcii care n'au putut scăpa cu fuga, au căzut prizonieri. Între cei căzuți erau și patru begi. Oferind prețul de răscumpărare, Ștefan, furios a răspuns: "Dacă aveți atât bănet, ce-ați venit să căutați în țara mea? n'am nevoie de banii voștri, am nevoie de trupurile voastre".

Era prima victorie obținută de Creștini contra Turcilor. Ștefan era prea puțin cunoscut în Occident și prezentat de Matias-mare meșter în publicitate-ca un simplu căpitan care luptă împotriva Turcilor cu sprijinul și pentru regele Ungariei. Pentru a împiedica pe Matias să se împodobească cu laurii victoriei obținute de armata moldovenească, Ștefan a trimis din Suceava tuturor prinților creștini acest mesaj: "Prea iluștrilor și prea nobililor domni ai întregii creștinătăți, care vor vedea sau vor asculta această scrisoare. Noi, Ștefan voevod, prin grația lui Dumnezeu domn al Moldovei, vă scriu că de multă vreme un distrugător al creștinătății și în fiecare zi se gândește în ce chip el ar putea cuceri și chiar distruge întreaga creștinătate. Vă aduc deci de știre că de la ultima Epifanie, acest împărat turec a trimis în țara noastră și contra noastră, marea lui armată păgână de Turci, în număr de 120.000 și avea căpitani cei mai intimi și cei mai sumpți servitori ai lui. În primul rând Sulim (Soliman) pașa și beglerbeg, cu toată curtea acestui împărat și a întregii Rumelii, și cu prințul Basarabilor cu toate forțele lor. Deasemeni Isak-beg, Ali-Beg, Skender-beg, Dand-beg, Iakub-beg, Seref-aga-beg, domn al Sofiei. Deasemeni Sura-beg, Piri-beg, fiul lui Isak-pașa, cu toți cavalerii lor, toți foarte puternici și ei au fost comandanții acestei armate. Când am văzut această mare armată, ne-am ridicat voinicește și, cu corpul nostru și armele noastre, ne-am opus lor. Și cu ajutorul lui Dumnezeu cel atot puternic, noi am învins îngrozitor acești inamici, ai noștri și ai întregii creștinătăți, și noi i-am sfărâmat și calcat în picioare".

Străbate acest mesaj un suflu de îndreptățită mândrie, Moldova impunându-se atenției Europei prin cea mai mare victorie obținută asupra amenințătoarei puteri a Turcilor. Cum spun Analele timpului, cinci zile sultanul întristat n'a voit să primească pe nimeni. Cronică venetiană a lui Francisco Longo, notează că sultana Mara, văduva lui Murad, spunea: "niciodată o armată turcă n'a suferit o atare înfrângere".

N. Iorga, în "Istoria Românilor" scrie: "Ecoul acestei victorii a fost imens: prin ea a ajuns să fie cunoscută în toată Europa, această Moldovă care trăia departe, a cărei forță războinică și resort moral așa de puternic era o descoperire, o consolare și o garanție. În momentul luptei de la Vaslui sau, așa cum s'a numit mai târziu, de la Podul Înalt, adevărata apărare a creștinătății aici a fost. Scrierile italiene, germane au răspândit vestea primei mari victorii în câmp deschis pe care a câștigat-o până atunci o armată creștină".

Această victorie, cât era de covârșitoare, nu-l amăgea pe Ștefan, a cărui inteligență nu pierdea contactul cu realitățile. Robustul realism al marelui domn al Moldovei și spiritul lui pătrunzător l-au obligat să întrevadă revanșa Turcilor, care sigur nu puteau să accepte umiliția de la Podul Înalt. În plină expansiune imperială, forța turcească va afla în înfrângerea suferită un stimulent pentru un nou atac asupra Moldovei. Ștefan, care întreținea o admi-

(Urmează pag. 2.)

Cearta Olteneasca

CEARTA OLTENEASCA

de VICTOR PAPILIAN

Ca cum n'a născut a și secat laptele mîinii-ai...
 fiecare copil își are soarta lui, "avonul" lui. Dar de fa-
 cînd a legal blestemul cu lant de tractor. Și am cum-
 pîrat o capră - ală neagră, un mot alb în frunte - o
 duminică... și așa a crescut cu gura la țafa caprei, t-
 kia... alina așa de mîndră și de frumoasă! Și cap-
 ră - uite, să-mi sara ochii din cap, dacă n'a costat noi
 pol...

Acum Ionă! își dăte cu ideea unde bate frîntine-șau.
 Bine, mă... țî-i plătesc.

cu mâinile și de dincolo și până
mai să se prozască și o mândrie la el, care nu
mai dovedea. Vorbuia totuși în mule și spunea la
că după vârstă, are și el oameni lui la Severin ca
să-l fi-aș primis. Și acum la schimb Nico n-avea belci să-l vi-
ză. Căina, se simțea înălțare pe cumințai-a sa, floca, în
pauză să treacă cermei, ca de frîp și gîmăciut
să-l căi ca de lingure.

Că se simțea mai așa, mai bărbate, cu mune
tute? Cu, se a fiu și burta n gîră nouă luni? E
fapt că, se a, bărbat?

Însă la rândul ei, dar nu mai alta de la noi, Alina
ca te aşteaptă cu mâinile în braţe. Alina, ca-ţi mor
oală de tot, de tot.

Femeia porci deaburică, numai în cârmă, cum dă
măi. Alina se depărta şi China intra în casă, ridică tatăl
din pat, a fost în braţe şi se mişcă cu ea în băşcă.

* * *

(Componat de muz. D. I.)

PAGINI DIN FOLKLORUL ROMANESC

(Urmasand pety)

○AMENI, FAPTE, IDEI
Alexandrescu-Tololoj

Într-un folclor răscălat în memorie îndurată de verrari, fragmente de poeme se cântă le declamă cu odinioară sub privirile

Ca. Marioara Ventura, dispere a lătră-
d epod. P. S.

ECOURI

Saptamana latina la Roma

La Roma a avut loc, între 11 și 17 Octombrie anul acesta, o săptămână latină. Din comitetul de onoare au făcut parte toți ambasadorii țărilor latine în capitala Italiei, iar guvernul de la Roma a fost reprezentat de doi miniștri, din care unul era ministrul de externe.

Printre vorbitori au fost și compatrioții noștri, Mgr. Alois Tăutu, și dnl Mircea Popescu și Nicolae Bujin. Mgr. Tăutu a vorbit despre "Școlile dela Blaj", dl Bujin despre "Persecuția elementului latin din Balcania" iar dl Mircea Popescu despre "Latinitatea care trebuie salvată".

S-au votat două moțiuni, una teoretică și una practică. În moțiunea teoretică s'a exprimat necesitatea unei acțiuni a popoarelor latine în unire cu cele arabo-islamice, în vederea unei lupte comune pentru apărarea libertății, a demnității persoanei umane și a principiilor etice permanente, care sunt patrimoniul, în timp și spațiu, al culturii, și civilizației mediteraneene comune. Se exprimă deasemenea deplina solidaritate cu acele popoare din Europa centro și sud-orientală, care, deși supuse unui proces de sistematică delatinizare, păstrează vie fiacără latinătății.

În moțiunea practică se prevede înțelegerea unei zile internaționale latine în anul viitor, se preconizează înființarea unei universități latine, unui centru radiofonic interlatin, unui centru cinematografic de schimburi între țările latine, unei Academii de Belle Arte destinată artiștilor din țările latine, etc.

Creдем că pe noi ar trebui să ne mândrim mai mult partea din moțiunea teoretică, în care popoarele latine își exprimă solidaritatea cu popoarele supuse procesului de delatinizare și nu numai de Bolșevici ci și de celelalte popoare care, nu știm în ce măsură, din acest punct de vedere, sunt inferiori satrapilor roșii.

Românii de la Roma, care au știut să trezească interesul țărilor surori asupra viitei noastre soarte, merită toată grațitudinea noastră. Se pare că există o netă deosebire între activitatea Românilor de la Roma, lipsiți de o calitate oficială și aceia a oficialilor care la Madrid, în Mai, s-au ilustrat printr'un mutism aproape absolut.

Într-o scurtă notă din numărul 2, atrăgeam atenția asupra unei teribile inadvergențe săvârșite de un "poet" român într-o publicație pariziană. "Poetul" recidivează. Într'un articol asupra marelui Averescu, a avut grija să-și aleagă—din prudență desigur—un pseudonim.

În școlile secundare, cel puțin pe vremea noastră, elevii erau obligați să dea teze și extemporale. Că știa sau nu știa, elevul era obligat să răspundă la subiectul dat. Un gazetar, filozof, doctrinar, etc., se află într-o situație avantajoasă față de bietul elev de liceu; el nu este obligat să trateze o temă pe care nu o cunoaște. Iată că din nefericire, în erul mai ales, scriitorii, doctriinari, etc., neținând seama de avertismentul lui Montaigne, nu numai că se apucă să trateze teme pe care nu le cunosc, dar fac impresia ca simt o teribilă voluptate în a face exact acest lucru.

"Poetul" de la publicația pariziană vorbește despre marelui Averescu. Nu este o obligație pentru nimeni cunoașterea științei și artei militare și nici măcar cunoașterea unor probleme militare mai puțin pretențioase, dar este, credem noi, o obligație de a nu te vâri în probleme pe care nu le cunoști. Astfel, din articolul la care ne referim, aflăm că marelui Averescu a comandat trupele române la Mărășești. Istoria ne arată totuși că la Mărășești au comandat generalii Cristescu—înlocuit la cererea Rușilor—și Ieremia Grigorescu. În cazul că autorul crede că istoria este neadevărată, ar fi trebuit să aducă documentația necesară. Dealtfel, dacă autorul care este din Tecuci, ar fi avut curiozitatea să se ducă până la Mărășești, distanța e abia de 20 de km., ar fi văzut că în muzeul de acolo se păstrează chipul, sabia, etc., ale generalului Ieremia Grigorescu și nu ale marelui Averescu. Legenda vorbește de altfel de celebra frază a lui Grigorescu: "Pe aici nu se trece" și de glumele soldaților români care spuneau că Nemții "au dat cu oștean gard".

Mai vorbește "poetul" de înălțarea de la Flămânda. Aflăm cu stupeoare că marelui Averescu voia "să iconjoare Balcanii". Orice subofiter va putea să spună că o înconjurare a Balcanilor s'ar fi putut face de undeva din Serbia, Muntenegru, Albania sau printr-o debarcare pe Adriatică. Prima de o fervoare patriotică, poetul care a făcut cel de al doilea războiu mondial la P. P., afirmă că manevra de la Flămânda se înalță la Saint Cyr, etc. În școlile militare se înalță manevrele care au fost încoronate de succes. E vorba de manevrele făcute de armate străine. Ori mane-

vra de la Flămânda nu a reușit. Nu e vinovat marelui Averescu, dar rezultatul a fost acesta: nereușită. Ca să cadă în spatele trupelor germano-bulgare care presău trupele noastre din Dobrogea, Averescu a conceput manevra de la Flămânda. Dar în toamna anului 1916, totul era parăcă contra noastră. Pentru a duce trupele la Flămânda, Averescu a făcut un drum de pământ. Totul trebuia făcut repede căci o condiție esențială a reușitei unei învâluiri este "surpriza". Toamna era înaintată și au început niște ploți cenușii care au desfundat acest drum și mișcarea trupelor era un coșmar. Pentru a nu fi atacați de monitoarele austriace de pe Dunăre, s'a scufundat un șlep. Dar ploile au făcut să crească apele, Dunărea s'a umflat și monitoarele au trecut pe deasupra șlepușii. Un alt necaz a fost aviația germană care bombardă podul și l-a rupt de câteva ori. Noi am intrat în războiu fără artilerie antiaeriană. Primele avioane ne-au fost date mult mai târziu de către Franța. S'a reușit să se debarce câteva regimente, dar a trebuit să se renunțe. Chiar în școlile militare românești, manevrei de la Flămânda nu i se acorda o prea mare importanță.

Marelui Averescu a avut alte merite decât acele pe care i le arată "poetul". E vorba de ofensiva de la Mărășești, concepția și executată de Averescu, dar mai ales de crearea mitului Averescu, de rolul lui în învierea armatei românești socotită distrusă în toamna și iarna anului 1916, de încrederea nemărginită pe care marelui a știut s'o însușe soldaților români, de acea dragoste pentru "tata Averescu", care a fost unul din elementele principale ale menținerii frontului românesc în circumstanțe neaseamute de tragice.

Dar pentru aceasta este necesar să cunoști problema pe care vrei s'o pui pe hârtie iar dacă n'o cunoști, n'o scrii căci nu te obligă nimeni.

Caminul cultural Mota-Marin

În cadrul unei impunătoare solemnități a avut loc în ziua de 25 Noiembrie în Arad, localitate din împrejurimile Madridului, punerea pietrei fundamentale a Caminului cultural Mota-Marin. Construit din jertfa materială a sutelor de legionari și de români aruncați de exil în toate colțurile pământului, el este menit a servi la strângerea legăturilor culturale și de frățietate între Spania și România și la educarea tinerelor vârstare care vor trece prin acest cămin, în spiritul creștin și de jertfă al celor doi martiri români căzuți de pământ spaniol în lupta contra comunismului.

La serviciul religios oficiat de preotii A. Mircea, Boaca și Orduna, au participat reprezentanții Ministerului de Externe Spaniol, ai Mișcării Falangiste, diplomați ai țărilor de dincolo de cortina de fier, colonii române din Madrid precum și conducătorii Mișcării Legionare aflați în Spania. La sfârșit, Dl. Vasile Iasinschi—fost Ministru al Muncii și Asigurărilor sociale—realizator al acestei frumoase inițiative românești a rostit un emoționant discurs relevând personalitatea celor doi eroi români și simbolică jertfă lor voluntare în apărarea lui Christos.

† Alexandru Vladareanu

S'a stins fulgerător pe patul unui spital din München, acela care pentru prieteni era "Sandu".

Privirea lui blândă, grăitoare a bunătății care-i încălzea sufletul, nu va mai avea prilejul să îmbrățișeze pământul scump al patriei pe care a iubit-o, pentru care a luptat și cu dorul careia s'a stins.

Înimos sprijinitor al oricărei inițiative creatoare pe plan românesc, Sandu n'a preocupat nici un efort material sau fizic, pentru ca acestea să se transforme în admirabile realizări. Prin contact permanent, verbal sau scris, căuta să reaprindă în sufletul compatrioților pe care-i întâlnea, dragostea de slovă românească, fiind dintre cei mai activi răspânditori ai gazetelor și publicațiilor românești din exil, care pierd în el pe unul dintre cei mai entușiști propagatori.

Ca membru al Comitetului Asociației Românilor din Germania de sud, a făcut numai bine, sacrificând propria-i sănătate pentru a îngriji pe cea a altor români suferinzi.

Dumnezeu să-l odihnească în sfânta-i pază.

(Continuare din pag. 16.)

După a noastră părere, se greșește înserându-se în acest buletin militar, articole cu caracter politic. Nu avem absolut nimic contra grupării politice în favoarea căreia sunt inserate aceste articole, dar "Buletinul militar" este și trebuie să rămână o revistă științifică și politică nu are nimic comun cu știința.

Știm că i s'au adus dlui colonel Ivanovici acuzația că revista dsale nu are aprobarea "forurilor militare competente", pentru a scoate buletinul. Dar cine opre-

te pe cei care au aprobat un asemenea foruri—ineexistente dealtfel—, să scoată și ei un buletin militar, tipărit chiar? Ar fi spre binele tuturor și cel mai mulțumit dintre toți, suntem siguri, ar fi domnul colonel Ivanovici, căruia îi urăm să găsească rezervele necesare de entuziasm, pentru a continua imprimarea acestui buletin militar, atât de necesar tuturor și în special foștilor ofițeri români care sunt considerați de "forurile competente" drept o cantitate neglijabilă, ne-reprezentând nici un potențial politic.

N. S. G.

IUBITI COMPATRIOTI

S'a implinit un an dela primul apel ce vi s'a adresat de editura "Carpați".

Entusiasmul cu care ați răspuns și dragostea plină de înțelegere cu care ne-ați sprijinit, au îngăduit realizarea programului propus; 5 volume, 2 broșuri și 5 numere din revista culturală "Carpați" au văzut lumina tiparului, alte doua volume sunt în curs de tipărire și un al treilea în pregătire.

Această realizare românească se datorește vouă. Fiți mândri de ea, pentru că în ciuda tuturor greutăților și desbinărilor care macină posibilitățile creatoare ale exilului nostru, simțămintele voastre românești și dragostea de Neam au eșit învingătoare, permițând apariția acestor lucrări.

Pentru streinii în mijlocul cărora destăruarea ne obligă să trăim, este o dovadă că suflul românesc rezistă vicisitudinilor exilului și un strigăt pentru dreptate și dreptul la viață liberă ce se refuză neamului nostru.

Pentru Români, un exemplu că din jertfa comună se pot realiza lucruri ce ar părea utopice la prima vedere și un indemn spre acea binefăcătoare unire a eforturilor, pentru binele Neamului nostru astăzi martirizat.

Pentru anul ce începe, dorim să dublăm eforturile, înzestrând exilul cu alte lucrări importante din patrimoniul nostru cultural.

Ne îngăduim a vă ruga să faceți la fel, căutând ca pe lângă sacrificiul vostru generos să convingeți și pe alți compatrioți să vă urmeze exemplul. Cu cât vom fi mai mulți, cu atât ofensiva culturală pe care voi ați declanșat-o va da roadele dorite, iar noi Români din afară vom fi aproape de suferințele celor rămași acasă, stânci neclintite în puhojul barbariei marxiste.

Reamintim finalul primului apel, valabil pentru toată perioada exilului nostru:

"Subscrieți anticipat la lucrările în curs de apariție și cumpărați pe cele deja apărute. Dacă personal credeți că nu vă mai interesează, gândiți-vă la alți Români, tineri sau bătrâni, cari ar putea folosi aceste lucrări, dar sunt lipsiți de mijloace și nu au posibilitatea de a le cumpăra. Dăruieți-le aceste cărți, dându-le prilejul de a nu întrerupe contactul cu adevăratul suflet românesc. Veți contribui astfel la păstrarea vie a conștiinței naționale românești, singura efecăce în lupta de eliberare."

Mulțumindu-vă pentru concursul ce ne-ați dat, vă uram tuturor "Săr-bători fericite și un românesc La Mulți Ani.

EDITURA CARPAȚI

EDITURA «CARPATII» ANUNTA

AU APARUT:

Istoria Românilor din Dacia Traiană, vol. I și II. Fiecare volum 2 dol.

U. S. A.

Istoria Românilor din Dacia Traiană, vol. III și IV, prețul 2,50 dol.

S. A.

Istoria Literaturii Române, de I. Murărașu, prețul 3 dol. U. S. A.

Poeme fără Țară de Vasile Postelucă, N. Novac și N. S. Govora, prețul 2 dol. U. S. A.

România, broșură ilustrată, prețul 25 cenți. U. S. A.

Rapsodia Iberică, de Aron Cotruș, prețul 1 dol. U. S. A.

SUB TIPAR:

Istoria Literaturii Române, de D. Murărașu, vol. II, prețul 3 dol. U. S. A.

VOR APARE:

Istoria Presei românești, de Pamfil Seicaru.

Administrația Revistei roagă pe toți abonații să trimită de urgență costul abonamentului pentru primul an. Cei din Franța la Dl. Eugen Baila, 5 Rue de Sazieres Colombes-Seine-pei din Germania la Dl. Walter Dierschel, C/o. A. Larisch, Maximiliansplatz 18, München 2, cei din Canada, Statele Unite și Australia prin "monney order" asupra Bancii Hispano-Americane din Madrid, contul Trajano Popesco, Villanueva, 43, cei din Brazilia și Argentina pe adresa Redacției prin scrisori recomandate.

CARPATII

Revistă Culturală

Director: ARON COTRUȘ

Redactori: TRAIAN POPESCU și N. S. GOVORA

Redacția și Administrația: Calle Villanueva, 43, Madrid

Abonamente:

Annual: 5 dol. U. S. A.
6 luni: 3 dol. U. S. A.

ES MANUSCRITO. — MARSIEGA, S. A.